

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v právnej veci navrhovateľa: **Ing. F. M., S.**, zastúpeného Mgr. Ing. J. S., L., proti odporcovi: **JUDr. E. V., V.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o. v konkurze, so sídlom C., IČO: X., zastúpeného Mgr. A. P., advokátom, so sídlom S., **v konaní o určenie pravosti pohľadávky proti podstate**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2012, č. k. 1Cbi 1/2012-92, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. novembra 2012, č. k. 1Cbi 1/2012-92 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi 67,88 Eur náhrady trov odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo dňa 29. novembra 2012, č. k. 1Cbi 1/2012-92 návrh navrhovateľa zamietol a uložil mu povinnosť zaplatiť trov konania v sume 281,70 Eur na účet právneho zástupcu odporcu.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd určil, že pohľadávka v sume 137 953,93 Eur, uplatnená navrhovateľom voči odporcovi prihláškami do konkurzného konania č. k. 7K 223/2000, vedenom na Krajskom súde v Bratislave vo veci K., s. r. o. v konkurze, so sídlom C., IČO: X., a to listami zo dňa 13. decembra 2002 a 20. augusta 2008, je po práve a je pohľadávkou proti podstate. Návrh odôvodnil tým, že nárok proti podstate si uplatnil prihláškami proti podstate postupne v súlade s pracovnou zmluvou zo dňa 14. decembra 1998 s tým, že podľa dohodnutých podmienok sa zamestnávateľ K., s. r. o., zaviazal navrhovateľovi vyplácať čistú mesačnú mzdu 995,82 Eur (30 000,-- Sk), a to vždy k 15. dňu nadchádzajúceho mesiaca. Správca konkurznej podstaty odmietal s navrhovateľom ukončiť pracovný pomer, nereagoval ani na výzvy S. Pracovný pomer s navrhovateľom ukončil podľa § 60 Zákonníka práce Dohodou zo dňa 22. septembra 2008, ku dňu 30. septembra 2008 novoustanovený správca konkurznej podstaty JUDr. E. V.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7K 223/00-53 zo dňa 17. októbra 2000 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti K., s. r. o., C., IČO: X. s tým, že veritelia sú povinní prihlásiť svoje nároky do 60 dní od vyhlásenia konkurzu. Do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. A.. P., advokát. Uznesením zo dňa 07. júla 2008 súd zbavil JUDr. A. P. funkcie správcu konkurznej podstaty a za správcu ustanovil JUDr. E. V., t. j. odporcu.

Dňa 18. februára 2002 sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie, výsledkom ktorého bol zoznam konkurzných pohľadávok vyhotovených správcom. Do skončenia prieskumného pojednávania navrhovateľ prihlášku nepodal.

Navrhovateľ si prihláškou zo dňa 12. decembra 2002, adresovanou správcovi konkurznej podstaty, prihlásil do konkurzu svoju pohľadávkou titulom nevyplatenej mzdy za obdobie od 14. decembra 1998 do 30. novembra 2002 v sume 47 334,53 Eur (1 426 000,-- Sk) [30 000,-- Sk/mesiac čistá mzda]. Zameškanú mzdu žiadal vyplatiť do 31. decembra 2002.

Listom zo dňa 9. júna 2008 vyzval navrhovateľ odporcu na vyplatenie mzdy vo výške 995,82 Eur (30 000,-- Sk) mesačne s prísl. úrokom z omeškania od 15. novembra 2000 do zaplatenia, spolu 90 619,40 Eur (2 730 000,-- Sk).

Prihláškou zo dňa 20. augusta 2008 si navrhovateľ prihlásil na Krajskom súde v Bratislave do konkurzu titulom pohľadávky proti podstate sumu 90.619,40 Eur (2 730 000,- Sk).

Listom zo dňa 12. novembra 2011 odporca oznámil konkurznému súdu, že pohľadávky navrhovateľa uspokojovať nebude. Poukázal nato, že navrhovateľ si uplatnil mzdový nárok proti podstate, pretože vedel, že úpadca má ešte majetok a na dosiahnutie tohto nároku používa rôzne falošné doklady. Pracovná zmluva s navrhovateľom nemala žiadne opodstatnenie, keďže úpadca už nevykonával činnosť a nebolo kde vykonávať prácu.

Krajský súd Bratislava vyzval žalobcu výzvou zo dňa 24. novembra 2011, aby si uplatnil svoje právo v lehote 31 dní voči správcovi žalobou.

Odporca v konaní predovšetkým namietol premlčanie nároku a zmätočnosť a neoprávnenosť mzdových nárokov.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 20 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej ZKV) prvá veta, § 20 ods. 7 a § 29 ods. 2, 5 ZKV, ust. § 263 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce a ust. § 100 ods. 1 a § 101 zák. č. 40/1964 Zb. a konštatoval, že navrhovateľ si uplatnil svoje nároky na súde až dňa 13. decembra 2002 a 20. augusta 2008 a prieskumné pojednávanie sa uskutočnilo dňa 18. februára 2002, uvedené nároky preto nemožno považovať za nároky prihlásené podľa § 20 ZKV. Nároky navrhovateľa na vyplatenie mzdy, ktorá sa stala splatnou v období od 14. decembra 1998 do 17. júla 2000, nespĺnili podľa súdu ani zákonný predpoklad, aby mohli byť považované za pohľadávku proti podstate podľa § 31 ods. 3 písm. b/ ZKV, preto sú vylúčené z uspokojenia v zmysle ust. § 33 ods. 1 písm. f/ ZKV. Ide o časť nároku uplatneného prihláškou zo dňa 13. decembra 2002 na Krajskom súde v Bratislave. Nakoľko prihláška nespĺnila náležitosti § 20 ZKV a v tejto

časti nejde ani o nárok proti podstate, je nárok navrhovateľa neoprávnený a súd mu nemôže jeho nárok priznať.

K nárokom navrhovateľa od 17. júla 2000 (3 mesiace pred vyhlásením konkurzu) do júla 2008 súd prvého stupňa uviedol, že ide o nároky uplatnené u správcu súlade s ust. § 31 ods. 5 ZKV ako pohľadávka proti podstate podľa § 31 ods. 3 písm. b/ ZKV.

Podľa súdu prvého stupňa na pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, sú splatné v jeho priebehu a uplatňujú sa u správcu, sa nevzťahuje režim prihlásených pohľadávok podľa § 20 ZKV, a teda ani právne účinky podania prihlášky vo vzťahu k plynutiu premlčacej lehoty, ale platí všeobecná právna úprava premlčania. Ak teda správca pohľadávku neuznal a mzdu navrhovateľovi nevyplatil, navrhovateľ si mal tento nárok uplatniť na súde vo všeobecnej premlčacej lehote, pretože uplatnenie nároku u správcu podľa § 31 ods. 5 ZKV nemá pre plynutie premlčacej lehoty také účinky, ako prihláška pohľadávky podľa § 20 ZKV.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 188/2006-955, podľa ktorého uplatnenie pohľadávky proti podstate u správcu nemá rovnaké právne účinky, ako prihlásenie pohľadávky v konkurznom konaní v zmysle ust. § 20 ZKV, kde je v odseku 7 výslovne uvedené, že prihláška pohľadávky má pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva rovnaké účinky ako uplatnenie práva na súde. Legitimácia na začatie takéhoto konania nie je podmienená výzvou súdu na podanie žaloby v zmysle ust. § 29 ods. 5 ZKV.

Podľa súdu prvého stupňa pohľadávka navrhovateľa titulom vyplatenia mzdy uplatnená u správcu prihláškami zo dňa 13. decembra 2002 a 20. augusta 2008 za obdobie od 17. júla 2000 do júla roku 2008 podlieha v súlade s ust. § 263 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. a § 100 a nasl. Obč. zákonníka trojročnej premlčacej lehote. Lehota na uplatnenie práva uplynula najneskôr v júli roku 2011. Žaloba bola podaná 9. januára 2012, t. j. po uplynutí premlčacej lehoty. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je vzhľadom na uplynutie premlčacej lehoty a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu premlčaný.

Súd prvého stupňa taktiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ svoj návrh dostatočným spôsobom nepreukázal, sčasti ide o duplicitné nároky, dostatočne nešpecifikované a ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie svojho nároku. Dôkazy, ktoré navrhol vykonať, by nemali žiaden vplyv na rozhodnutie súdu v tejto veci, preto súd návrh na ich vykonanie zamietol.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že priznal úspešnému odporcovi ich náhradu.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p.

Podľa názoru odvolateľa konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku odporuje požiadavke na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že navrhovateľ nemal vedomosť o tom, že súd na pojednávaní dňa 29. novembra 2012 rozhodne v jeho neprítomnosti, keď súd si voči nemu nesplnil poučovaciu povinnosť podľa § 5 ods. 1 O. s. p. Z dôvodu neplnenia si povinností správcu vo vzťahu k pohľadávkam navrhovateľa prihláseným do konkurzu, jeho nečinnosti, ako i neplneniu povinností uložených súdu v zmysle § 12 ZKV, má za to, že súd o trovách mal rozhodnúť v zmysle § 150 O. s. p. a odporcovi náhradu trov konania nepriznať.

Súd prvého stupňa podľa odvolateľa nezohľadnil ani skutočnosť, že navrhovateľ bol postupom žalovaného SKP v dôsledku jeho pasivity a neefektívneho konania poškodený a tiež skutočnosť, že konkurzný súd až po premlčaní pohľadávky vyzval navrhovateľa na uplatnenie práva na súde, aj keď vedel a musel vedieť, že tento nárok je premlčaný, čím navrhovateľa uviedol do omylu.

Odvolateľ má za to, že pokiaľ by konkurzný súd plnil riadne povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ustanovenia § 12 ZKV, konal efektívne, vykonával riadne dohľad nad činnosťou SKP, využíval svoje oprávnenia voči SKP, tak by vzhľadom na skutočnosť, že vedel o prihláškach pohľadávok navrhovateľa do konkurzného konania (posledná v r. 2008 -

boli taktiež doručené do konkurzného spisu), bezodkladne vyzval SKP JUDr. E. V. na vyjadrenie k podaným prihláškam navrhovateľa, a v prípade ústavne konformného konania už najneskôr v r. 2008 vyzval navrhovateľa na uplatnenie práva v zákonom stanovenej 31-dňovej lehote na súde, v dôsledku čoho by navrhovateľ podal incidenčnú žalobu, a táto nemohla byť zamietnutá z dôvodu premlčania práva.

Súd si túto povinnosť voči odvolateľovi nesplnil, čím žalovanému SKP vytvoril podmienky na jeho pasivitu, nečinnosť, čo malo za následok vznik škody na strane navrhovateľa vo výške uplatnenej pohľadávky.

Priznanie trov konania odporcovi za situácie, keď bol nečinný, by podľa navrhovateľa znamenalo ochranu „špekulatívneho a krajne neetického“ konania žalovaného SKP JUDr. E. V., v rozpore s platnými ustanoveniami ZKV, ochranu konania v rozpore s povinnosťami správcu, konania v rozpore s ustanovením § 415 Obč. zákonníka, a teda v konečnom dôsledku aj v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, ako aj podľa § 18 Zákona o advokácii, znižujúceho dôstojnosť advokátskeho stavu, ako aj porušenia profesijnej etiky advokáta, ako aj povinnosti SKP konať čestne a svedomito, nemariť majetkové práva konkurzného veriteľa, vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu.

Navrhovateľ má tiež za to, že súd prvého stupňa bol povinný vyčkať na výsledok mu známeho trestného konania na OR PZ Trnava, začatého trestného stíhania vo veci smerujúceho voči pod. SKP JUDr. A. P., konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania, za účelom ustálenia výšky pohľadávky navrhovateľa a jej základu v tomto konaní.

Navrhovateľ uviedol, že si nárok zo zamestnaneckého pomeru uplatnil aj v trestnom konaní podľa § 46 ods. 3 Tr. por., v ktorom aj pokračuje.

Vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie, je odvolateľ toho názoru, že incidenčná žaloba nebola podaná oneskorene, a nárok nie je premlčaný. Podľa odvolateľa námietka premlčania je vo svetle vyššie uvedených skutočností iba špekuláciou zo strany žalovaného, v úmysle zakryť jeho konanie odporujúce zákonu.

Odvolaateľ rozsudok ako celok pre porušovanie povinností SKP a konkurzného súdu vníma ako nezákonný a protiústavný, odporujúci požiadavke na spravodlivosť súdneho konania (aj konkurzného konania) - čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

V právnom štáte súd nemôže podľa odvolateľa poskytnúť ochranu odporcovi, ktorý nekonal čestne a svedomito, rýchle a efektívne, porušil povinnosti správcu pri výkone jeho funkcie, a to aj v dôsledku zanedbania povinnosti konkurzného súdu, nekonaním podľa ustanovenia § 12 ZKV, priznať mu trovy konania a incidenčnú žalobu ako celok zamietnuť.

Z týchto dôvodov súd prvého stupňa na daný prípad vadne aplikoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo 188/2006-995 a vo veci predčasne rozhodol na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jej vadného právneho posúdenia.

Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s právnym názorom odvolateľa, navrhovateľ žiada, aby odvolací súd pripustil možnosť podania dovolania.

Odporca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa stotožnil s výrokovou časťou, ako aj odôvodnením napadnutého rozsudku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Uviedol, že navrhovateľ sa na pojednávanie dňa 29. novembra 2012 napriek riadne doručenému predvolaniu nedostavil, svoju účasť neospravedlnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie, a preto prvostupňový súd podľa odporcu postupoval správne, v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania a oprávnene aplikoval postup v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., t. j. prejednal a rozhodol vec neprítomnosti navrhovateľa. Navyše zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť súdu poučiť účastníkov o možnosti pokračovať v konaní podľa § 101 ods. 2 O. s. p.

Prvostupňový súd taktiež správne prihliadol na opodstatnenú námietku premlčania, vznesenú odporcom, keďže navrhovateľ podal žalobný návrh až dňa 09. januára 2012, t. j. po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie svojho práva.

Argumentácia navrhovateľa o spočívání premlčacej doby z dôvodu prebiehajúceho trestného konania voči predchádzajúcemu správcovi JUDr. P., nie je podľa odporcu v tomto konaní opodstatnená, keďže predmetom tohto konania nie je náhrada škody, ktorú mal navrhovateľovi spôsobiť predchádzajúci správca, ale určenie, že jeho pohľadávka v sume 137 953,93 Eur je po práve a je pohľadávkou proti podstate. V tomto kontexte odporca považuje za irelevantné aj úvahy navrhovateľa o prerušení incidenčného konania, z dôvodu prebiehajúceho trestného konania.

Odporca poukázal, že navrhovateľ sa navyše mylne domnieva, že s podaním incidenčnej žaloby bol povinný vyčkať až na výzvu súdu. Ako už odporca uviedol vo vyjadrení k žalobnému návrhu zo dňa 21. februára 2012, navrhovateľ nemal čakať až na výzvu súdu na podanie žaloby, keďže význam súdom určenej lehoty podľa § 29 ods. 5 ZKV je iba v určení skončenia lehoty na uplatnenie neuznanej pohľadávky, avšak nemá žiadny vplyv na premlčanie práva. Navrhovateľ si mal preto svoje právo uplatniť na súde podľa ust. § 29 ods. 5 ZKV, najneskôr do uplynutia premlčacej doby podľa hmotného práva.

Je tiež toho názoru, že súd prvého stupňa správne rozhodol o povinnosti navrhovateľa nahradiť odporcovi trovy konania, a to s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keďže odporca mal v konaní plný úspech. Uviedol, že pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O. s. p. nie sú splnené procesné predpoklady, t. j. v predmetnej veci neexistujú okolnosti predpokladané v druhej vete § 150 ods. 1 O. s. p., ako ani žiadne iné relevantné okolnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali výnimočné nepriznanie trov konania odporcovi.

Odporca si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 67,88 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v napadnutom rozsahu a medziach

dôvodov uvedených v odvolaní, pričom dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa voči rozsudku nie je možné vyhovieť.

Predmetným návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáhal určenia pravosti pohľadávky v sume 137 953,93 Eur ako pohľadávky proti podstate z titulu mzdových nárokov.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol, vychádzajúc zo skutočnosti, že pohľadávka navrhovateľa z titulu nevyplatenj mzdy, ktorá sa stala splatnou v období od 14. 12. 1998 do 16. 07. 2000 nie je pohľadávkou proti podstate, ktorú pohľadávku navrhovateľ neprihlásil do konkurzu včas, a preto je z uspokojenia vylúčená. Pohľadávku titulom vyplatenia mzdy za obdobie od 17. 07. 2000 do júla roku 2008 navrhovateľ predmetným návrhom uplatnil na súde po uplynutí premlčacej lehoty, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa návrh navrhovateľa po prihliadnutí k odporcom vznesenej námietke premlčania i v tejto časti zamietol.

Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery, s ktorými dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa sa odvolací súd s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že pohľadávkami proti podstate sú v zmysle § 31 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní tiež pracovné nároky, ktoré vznikli a sú splatné tri mesiace pred vyhlásením konkurzu a v priebehu konkurzu. Pohľadávky proti podstate na rozdiel od ostatných do konkurzu prihlásených pohľadávok možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzu. Režim prihlasovania a zistenia týchto pohľadávok v konkurze je od ostatných pohľadávok odlišný. Pohľadávky proti podstate treba uplatniť u správcu (§ 31 ods. 5 zák. č. 328/1991 Zb.) Na rozdiel od ostatných pohľadávok, ktoré musia byť do konkurzu prihlásené na konkurznom súde v prihlasovacej lehote, najneskôr však do skončenia prieskumného pojednávania (§ 20 ods. 1 a § 22 zák. č. 328/1991 Zb.), a podliehajú preskúmaniu na prieskumnom pojednávaní (§ 21 zák. č. 328/1991 Zb.), s uplatnením pohľadávok proti podstate u správcu, kedykoľvek

počas konkurzu do rozhodnutia o konečnej správe, zákon o konkurze a vyrovnaní nespája rovnaké účinky pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva, ako v prípade prihlášok ostatných pohľadávok v zmysle § 20 ods. 7 uvedeného zákona.

Za účelom zachovania práva, preto veriteľ s uplatnenou pohľadávkou proti podstate, ktorá správcom nebola uznaná, resp. uspokojená, môže sa domáhať svojho práva na súde, najneskôr v lehote určenej konkurzným súdom v zmysle § 29 ods. 5 zák. č. 328/1991 Zb. Legitimácia na začatie konania do uplynutia lehoty určenej konkurzným súdom, nie je podmienená výzvou súdu k uplatneniu takejto žaloby.

K námietke odvolateľa, ktorý poukazuje na nečinnosť správcu konkurznej podstaty a nedostatočný dohľad konkurzného súdu, odvolací súd uvádza, že mu v tejto súvislosti neprináleží v tomto konaní posudzovať postup správcu, ani konkurzného súdu počas konkurzu. Zdôrazňuje však, že pohľadávky proti podstate, ktoré sa uplatňujú u správcu nepodliehajú režimu ich preskúmania na prieskumnom pojednávaní, pričom zoznam veriteľov s pohľadávkami proti podstate, ktorých nárok správca neuznal, predkladá správca konkurznému súdu spolu s konečnou správou (§ 29 ods. 1, 2 zák. č. 328/1991 Zb.).

K možnosti zachovania práva odvolateľa odvolací súd poukazuje aj na zásadu (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“), ktoré pravidlo je premietnuté v inštitúte premlčania.

Vychádzajúc z uvedeného, súd prvého stupňa správne vyvodil, že pohľadávka veriteľa z titulu mzdových nárokov splatných spreď troch mesiacov do vyhlásenia konkurzu nie je pohľadávkou proti podstate, a preto mala byť do konkurzu uplatnená najneskôr do konania prieskumného pojednávania, a v dôsledku zmeškania tejto lehoty navrhovateľom je z uspokojenia vylúčená (§ 33 ods. 1 písm. f/ zák. č. 328/1991 Zb.). Pre prípad časti mzdových nárokov, ktoré sú pohľadávkami proti podstate, súd prvého stupňa po odporcom dôvodne vznesenej námietke premlčania, správne uzavrel, že tieto podaným návrhom neboli navrhovateľom uplatnené v trojročnej premlčacej lehote.

Keďže predmetom tohto konania je určenie pravosti pohľadávky proti podstate z titulu mzdových nárokov, ktorá má byť uspokojená z majetku úpadcu a nie náhrada škody odvodená od činnosti správcu, nemá predmetné konanie súvislosť s odvolateľom uvádzaným trestným stíhaním pôvodného správcu konkurznej podstaty. Námietky odvolateľa ohľadne prerušenia konania, a prípadného spočívania lehoty z dôvodu uplatnenia škody v trestnom konaní, z tohto dôvodu sú preto irelevantné.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením odvolateľa, že mu bolo upreté právo na spravodlivý proces, keď súd prvého stupňa rozhodol na pojednávaní dňa 29. 11. 2012 v jeho neprítomnosti, bez splnenia poučovacej povinnosti v zmysle § 5 ods. 1 O. s. p.

Ako vyplýva z obsahu spisu, súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol na ostatnom pojednávaní, konanom dňa 29. 11. 2012 v neprítomnosti navrhovateľa. Predvolanie na toto pojednávanie podľa návratky predvolánky bolo navrhovateľovi riadne a včas doručené v súlade s ust. § 115 ods. 2 O. s. p. dňa 25. 10. 2012. V predvolánke bol navrhovateľ riadne poučený o tom, že svoju neúčast' môže včas ospravedlniť vážnymi dôvodmi, ktoré musia byť preukázané.

Podľa § 101 ods. 2 veta druhá O. s. p., ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Keďže navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil a svoju neúčast' neospravedlnil, súd prvého stupňa postupoval v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keď vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvého stupňa ani vo výroku o trovách konania, keď rozhodol podľa úspechu v konaní. Podľa odvolacieho súdu v predmetnej veci nie sú dané dôvody osobitného zreteľa, a teda splnené predpoklady pre aplikáciu ust. § 150 O. s. p., a to z vyššie uvedených dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol k možnosti navrhovateľa zachovať jeho práva.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd nepovažoval predmetnú vec za zásadného právneho významu, z ktorého dôvodu žiadosti odvolateľa na pripustenie dovolania nevyhovel.

Úspešným účastníkom v odvolacom konaní bol odporca, ktorému podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo proti navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania odporcu predstavujú 1x úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa) po 60,07 Eur a 1x paušál po 7,81 Eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. celkom trovy odvolacieho konania v sume 67,88 Eur.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 16. mája 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová